

Arrest

nr. 144 294 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 27 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven van 12 september 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 27 november 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfs-machtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 9 januari 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2013 + aanvulling d.d. 31.10.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw [A. H.], van Bosnische nationaliteit, in het bezit van een A-kaart en dat hij wettelijk samenwoont met mevrouw. De studie van het administratief dossier heeft tevens aangetoond dat betrokkene en zijn partner ondertussen twee kinderen hebben, m.n. [K. A.] (geboren op [...]) en [K. Y.] (geboren op [...]). Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene haalt ook aan dat hij zijn gezin niet alleen kan laten in België daar hij zou instaan voor de zorgen van de kinderen. Dit element kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet de nodige bewijzen kan voorleggen die dergelijke bewering ondersteunt. De verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst behoeft bovendien enkel een tijdelijke scheiding. Betrokkene toont tevens niet aan, dat zijn partner de zorg van de kinderen niet alleen even zou kunnen dragen, of eventueel geen hulp zou kunnen inroepen van anderen. Bovendien merken wij op dat betrokkenes partner en kinderen betrokkene te allen tijde kunnen vergezellen.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij inmiddels reeds volop bezig zou zijn met zijn integratie in de Belgische samenleving, dat hij tal van sociale bindingen zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zich ten volle zou inspannen om zich in de maatschappij in te passen, dat hij tracht de Belgische gewoonten eigen te maken, dat hij Nederlands zou leren en dat hij zou wensen te voorzien in zijn eigen levensonderhoud - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting betreffende de ingeroepen bepalingen en beginselen, verstrekt hij volgende toelichting bij het middel:

“[...] Eerste onderdeel van het middel:

Ter staving van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, beriep verzoeker zich uitdrukkelijk op het feit dat hij de vader is van een in België gevestigd kind waarmee hij samenwoont en affectieve banden heeft. (op het ogenblik van de aanvraag was het tweede kind nog niet geboren, doch op 31 oktober 2013 vulde verzoeker zijn aanvraag aan met o.a. een kopie van de geboorteakte)

Eén en ander blijkt uit de lezing van het verzoekschrift waarmee verzoeker zijn aanvraag indiende.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris met deze aangevoerde elementen rekening heeft gehouden.

Nergens in de bestreden beslissing kan een antwoord worden gevonden op het door verzoeker ingeroepen argument dat hij de vader is van een in België gevestigd kind waarmee hij samenwoont en affectieve banden heeft.

Betreffende dit kind stelt de bestreden beslissing enkel:

“De studie van het administratief dossier heeft tevens aangetoond dat betrokkene en zijn partner ondertussen twee kinderen hebben, m.n. [K. A.] (geboren op [...]) en [K. Y.] (geboren op [...]).”

In de bestreden beslissing beperkt de gemachtigde van de Staatssecretaris zich er derhalve toe te verwijzen naar het feit dat uit de relatie van verzoeker twee kinderen werden geboren, zonder dat uit enige element kan worden afgeleid dat acht werd geslagen op het door verzoeker aangevoerde en niet uitdrukkelijk betwiste feit dat dit in België gevestigde kinderen zijn (dus met legaal verblijf) met wie hij samenwoont en affectieve banden heeft.

Uit de stelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het feit dat uit de relatie van verzoeker twee kinderen werd geboren niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, kan niet worden afgeleid dat dit ook niet het zou zijn voor het gegeven dat verzoeker de vader is van in België gevestigde kinderen waarmee hij samenwoont en affectieve banden heeft.

Uit de bestreden beslissing kan zelfs niet worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris kennis heeft genomen van dit door verzoeker als buitengewone omstandigheid ingeroepen feit, minstens niet dat dit in de beoordeling werd betrokken.

Derhalve houdt de bestreden beslissing geen rekening met alle door verzoeker aangevoerde elementen, zodat het zorgvuldigheidsprincipe werd geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de “gewone” procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie en duurzame lokale verankering van verzoeker niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen van duurzame lokale verankering en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Terzake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Verzoeker meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

In de 2de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel" en in de 3de alinea met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en / of moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoeker verwijst naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Door de door verzoeker aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig criterium van het ernstig en / of moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Specifiek wat de aanwezigheid in België van zijn twee legaal verblijvende minderjarige kinderen betreft,

met wie hij samenwoont en een affectieve band heeft, stelt verzoeker dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat hiermee rekening werd gehouden. Evenwel blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat hierin wel degelijk een motivering is opgenomen die verzoeker toelaat kennis te nemen van de redenen waarom verweerder dit gegeven niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheid. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland teneinde aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, dat deze verplichting niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven en geen breuk van de gezinsbanden inhoudt, dat verzoeker niet de nodige bewijzen kan voorleggen dat hij instaat voor de zorg voor zijn kinderen en evenmin aantoonst dat deze zorg niet tijdelijk alleen kan worden gedragen door zijn partner of iemand anders en dat verzoekers partner en kinderen hem te allen tijde kunnen vergezellen. Aldus blijkt dat in de bestreden beslissing in een motivering werd voorzien waarom de aanwezigheid van verzoekers kinderen in België als dusdanig geen buitengewone omstandigheid betreft. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou verweerder er zich op dit punt toe hebben beperkt louter te verwijzen naar het feit dat uit de relatie van verzoeker twee kinderen zijn geboren. De voormelde motivering geeft op afdoende wijze aan waarom verweerder het gegeven dat verzoeker in België kinderen heeft die hier verblijfsge-rechtigd zijn en met wie hij samenwoont en affectieve banden heeft, niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheid. Ook betreffende de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie werd een duidelijke motivering voorzien. Zo stelde verweerder dat deze elementen van een beweerde integratie op zich reeds betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In zoverre verzoeker nog een belangenafweging wenst terug te vinden in de motivering van de bestreden beslissing, merkt de Raad op de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker gaat niet akkoord met de beoordeling in de bestreden beslissing dat de aanwezigheid in België van zijn hier legaal verblijvende minderjarige kinderen geen buitengewone omstandigheid betreft. Hij stelt dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het feit dat uit zijn relatie twee kinderen zijn geboren, doch dat geenszins rekening werd gehouden met het gegeven dat deze kinderen legaal in België verblijven en hij met deze kinderen samenwoont en affectieve banden heeft. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat verweerder zich ertoe heeft beperkt te verwijzen naar de aanwezigheid in België van de kinderen zonder meer. Zo blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing dat verweerder op dit punt een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM op zich heeft aangenomen, wat impliceert dat hij heeft aangenomen dat er sprake is van affectieve banden tussen verzoeker en zijn kinderen. Uit het gegeven dat verweerder spreekt over een slechts eventuele tijdelijke scheiding blijkt ook reeds dat hij aanvaardde dat de kinderen, in tegenstelling tot verzoeker zelf, hier wel verblijfsgerechtigd zijn. Verweerder gaf verder ook aan dat verzoeker wettelijk samenwoont met zijn partner, hetgeen impliceert dat hij tevens samenwoont met de kinderen. Aldus kan eveneens worden aangenomen dat verweerder dit gegeven in zijn beoordeling heeft meegenomen. Niettemin oordeelde verweerder dat de verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, dat deze niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven en geen breuk van de gezinsrelaties tot gevolg heeft, dat verzoeker niet de nodige bewijzen kan voorleggen dat hij instaat voor de zorgen voor de kinderen en evenmin dat zijn partner de zorgen voor de kinderen voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag niet alleen kan dragen, eventueel met hulp van derden, en dat de partner en de kinderen verzoeker ook kunnen vergezellen naar diens land van herkomst teneinde de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat voormelde beoordeling van verweerder is gesteund op foutieve gegevens of kennelijk onredelijk is. Dit standpunt vindt daarenboven steun in vaste rechtspraak van de Raad van State waarin wordt gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratie-reglementering, in beginsel geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De Raad kan ook enkel vaststellen dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag inderdaad louter melding maakte van een bewering dat hij de zorgen draagt voor de kinderen. Deze bewering werd evenwel niet ondersteund door enig tastbaar bewijs. Ook thans in zijn verzoekschrift brengt hij geen dergelijke bewijzen aan. Verzoeker brengt daarnaast evenmin concrete elementen aan die vermogen aan te tonen dat een tijdelijke

scheiding van zijn gezin teneinde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen vanuit het land van herkomst in casu niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht of voor hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn. Er ligt evenmin een concreet begin van bewijs voor dat zijn partner en kinderen, indien gewenst, verzoeker niet kunnen vergezellen naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen kan ook worden aangenomen dat deze zich makkelijk kunnen aanpassen. In de thans voorliggende situatie blijkt niet dat verweerder kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat verzoeker in gebreke bleef aannemelijk te maken dat de verplichting de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland, gelet op het legaal verblijf van zijn kinderen in België, onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk zou zijn.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat in de bestreden beslissing – waar wordt gemotiveerd in het licht van het gezinsleven met zijn partner en kinderen – het begrip *“buitengewone omstandigheden”* wordt gelijkgesteld met het begrip *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel”*, hetgeen een veel enger criterium zou uitmaken, merkt de Raad op dat verweerder zich geenszins heeft beperkt tot het stellen dat voormeld argument niet kan worden aangenomen omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel blijkt. Uit een lezing van de motivering op dit punt blijkt zo dat verweerder dit gestelde met name niet heeft aanvaard als een buitengewone omstandigheid, omdat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland teneinde aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert en niet in disproportionaliteit staat met het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. Hierbij wordt erop gewezen dat de verplichting om terug te keren geen breuk betekent van de familiale relaties, doch slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied betreft. Verder gaf verweerder aan dat geen bewijs voorligt dat verzoeker de zorgen voor de kinderen draagt of dat zijn partner deze niet kan dragen voor de duur van de behandeling van de aanvraag. Tevens was verweerder van mening dat de partner en de kinderen indien gewenst verzoeker kunnen vergezellen naar het herkomstland teneinde aldaar de verblijfsaanvraag te dienen. Verzoeker brengt geen argumenten aan waaruit blijkt dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar zijn herkomstland teneinde zijn aanvraag via de reguliere procedure in te dienen tot gevolg zal hebben dat zijn gezinsbanden zullen worden verbroken. Evenmin geeft verzoeker thans aan dat het door verweerder gestelde dat de partner en kinderen hem kunnen vergezellen, niet kan worden aangenomen. Gelet op de gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in casu het begrip *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* zou hebben gehanteerd als een strenger criterium bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden of dat hij de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en het hierin vervatte begrip van de *“buitengewone omstandigheden”*, miskende of in dit verband enige kennelijk onredelijke toepassing maakte.

Verzoeker geeft verder aan dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en met name het hierin vervatte begrip *‘buitengewone omstandigheden’*, heeft miskend door te oordelen dat de elementen van integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet moeten worden behandeld in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Hij geeft hierbij aan dat deze elementen evengoed als buitengewone omstandigheden dienen te kunnen worden aangevoerd en als dusdanig dienen te worden beoordeeld, hetgeen in casu niet zou zijn geschied.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening hield met de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in België, doch oordeelde dat deze reeds betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en aldus niet verantwoord zijn waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Daarnaast refereerde hij er ook impliciet, doch duidelijk aan dat verzoeker zich op dit punt beperkte tot loutere beweringen, gelet op het consequent gebruik van het woord *“zou”*. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. De Raad kan zo bijvoorbeeld enkel vaststellen dat verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag, wat zijn beweerde integratie in België betreft, inderdaad beperkte tot allerlei beweringen, zonder dat hij zijn aanvraag op dit punt staaft met ook maar het minste (begin van) bewijs. Voormelde motivering kan in casu verder ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in*

België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Dit geldt des te meer indien geen bewijs wordt voorgelegd van de beweerde integratie. Verzoeker geeft aan dat verweerder middels zijn motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu hij deze als irrelevant zou beschouwen, terwijl deze wel degelijk nader hadden moeten worden onderzocht omdat niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing volgt evenwel nog niet dat verweerder stelt dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, of poneert dat deze in alle gevallen irrelevant zouden zijn, doch enkel dat verzoeker zich op dit punt beperkte tot loutere beweringen en dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de aanvraag op zich de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet vermogen de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken als zou dit standpunt in casu kennelijk onredelijk zijn of als zou verweerder aldus zijn appreciatiebevoegdheid hebben overschreden. In de situatie dat verzoeker bij zijn aanvraag geen enkel begin van bewijs voorlegt van de door hem ingeroepen elementen van integratie blijkt ook niet dat van verweerder kon worden verwacht dat hij zou onderzoeken en motiveren waarom de beweerde elementen van integratie voor verzoeker geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure.

Het feit dat in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, impliceert verder niet dat verweerder een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer hij van oordeel is dat een element – dat niet werd opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet – op zich niet verantwoordt waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Uit een lezing van artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt ook dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – elementen betreffen die reeds in een eerdere procedure werden ingeroepen, of hadden moeten worden ingeroepen. Deze bepaling heeft zo tot doel te vermijden dat dezelfde elementen in verschillende opeenvolgende procedures telkens opnieuw worden ingeroepen. Zo stelt de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als volgt: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen.”* (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De Raad herhaalt andermaal dat buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet omstandigheden betreffen die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland en dat verzoeker in zijn concrete situatie niet aannemelijk maakt dat verweerder kennelijk onredelijk handelende waar hij de ingeroepen elementen van integratie – die in het kader van de thans voorliggende aanvraag op geen enkele wijze werden aangetoond middels enig begin van bewijs – niet weerhield als omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend en stelde dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het is de aanvrager op wie de bewijslast van het aantonen van de buitengewone omstandigheden berust. Er blijkt geenszins dat verweerder in de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of het in deze bepaling vervatte begrip *‘buitengewone omstandigheden’* zou hebben miskend.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.2.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu hij in België verblijft bij zijn partner en minderjarige kinderen.

Hem verplichten naar Marokko terug te keren teneinde aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, zou minstens tijdelijk en in elk geval voor onbepaalde en onzekere duur een einde maken aan dit gezinsleven, zodat deze verplichting hoe dan ook een beperking inhoudt van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde fundamentele recht.

Daarbij is er geen enkele garantie dat een in Marokko aangevraagde verblijfsmachtiging ook effectief zal worden toegestaan, en is het derhalve hoogst onzeker dat de scheiding tussen verzoeker en zijn gezin slechts een tijdelijk karakter zou hebben.

Er kan geen twijfel over bestaan dat het verplichten van verzoeker om de verblijfsmachtiging in zijn land van herkomst aan te vragen een inmenging betekent in de door artikel 8 EVRM gewaarborgde rechten.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke inmenging enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag in Marokko te gaan doen nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen. [...]"

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker refereert in casu aan een gezinsleven met zijn partner en hun kinderen. Er zijn geen redenen voorhanden die doen twifelen aan dit ingeroepen gezinsleven.

Er dient vooreerst te worden gesteld dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden die hem zouden vrijstellen van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit het land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122; RvS 14 november 2005, 151.291; RvS 27 december 2005, nr. 153.189).

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat geen sprake kan zijn van een *“inmenging”* in zijn gezinsleven. Een onderzoek aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM dringt zich derhalve niet op. Verzoekers betoog waarbij hij aangeeft dat er duidelijk sprake is van een inmenging in de zin van het tweede lid en verweerder niet aantoonde dat de bestreden beslissing noodzakelijk zou zijn om één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde redenen, kan derhalve niet worden weerhouden. Bovendien gaat verzoeker er op dit punt aan voorbij dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708) en deze verdragsbepaling niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). In casu betreft de bestreden beslissing slechts een antwoord op een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf waarbij het aan verzoeker toekwam elementen aan te brengen die aantoonde dat de wettelijke verplichting om de verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland disproportioneel zou zijn ten opzichte van het privé- of gezinsleven. Verzoeker toont niet aan dat het bestuur ten onrechte geen rekening hield met bepaalde door hem ingeroepen elementen ter staving van deze beweerde disproportionaliteit, of een appreciatiefout maakte waar hij deze niet weerhield.

De vraag rijst in casu of er op verweerder een positieve verplichting rust die erop neerkomt dat verzoeker de mogelijkheid dient te hebben zijn verblijfsaanvraag in België in te dienen op grond van zijn privé- of gezinsleven alhier. De Raad wijst erop dat verweerder erkende dat de verplichting voor verzoeker om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen tot gevolg kan hebben dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden, doch hij oordeelde dat deze scheiding slechts tijdelijk is, dergelijke tijdelijke scheiding de gezinsbanden niet verbreekt en de verplichting om de reguliere procedure te volgen niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van het recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. Daarnaast oordeelde hij tevens dat niet bleek dat de gezinsleden verzoeker, indien gewenst, niet kunnen vergezellen. Verweerder heeft op dit punt aldus wel degelijk een belangenafweging doorgevoerd, gelet op de elementen die verzoeker aanbracht in zijn aanvraag. De bestreden beslissing houdt aldus ook geenszins een absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806). Er kan verder niet worden vastgesteld dat deze beoordeling in casu kennelijk onredelijk is. Verzoeker weerlegt zo het gestelde in de bestreden beslissing niet dat hij geen (begin van) bewijs kon voorleggen van zijn bewering dat hij de zorg draagt voor de kinderen, dat hij evenmin aantoonde dat zijn partner voor de duur van de behandeling van zijn verblijfsaanvraag in het buitenland de zorg voor de kinderen niet kan opnemen, eventueel met de hulp van derden, en dat verder ook niet blijkt dat de partner en de kinderen verzoeker niet kunnen vergezellen voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag. Verzoeker en zijn partner wisten bij het aangaan van hun relatie ook dat verzoekers verblijfssituatie precair was, hetgeen gevolgen kon hebben voor het gewenste gezinsleven in België.

Verzoeker geeft nog aan dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen inhoudt dat voor een onbepaalde en onzekere duur een einde wordt gemaakt aan het

gezinsleven, doch uit het feit dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend vanuit het buitenland een bepaalde tijd in beslag neemt, volgt nog niet dat verweerder ten onrechte zou hebben gesteld dat de loutere verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen slechts een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt die de gezinsbanden niet verbreekt en niet blijkt dat deze verplichting de reguliere procedure te volgen disproportioneel zou zijn ten opzichte van het ingeroepen privé- of gezinsleven. Hij brengt geen concrete elementen aan dat zulks niet in redelijkheid van hem kan worden gevraagd. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt bovendien dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Daarnaast weerlegt verzoeker het gestelde in de bestreden beslissing ook niet dat zijn partner en kinderen hem kunnen vergezellen naar het herkomstland voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag. Aldus blijkt geenszins een noodgedwongen scheiding van de gezinsleden.

Waar verzoeker verder stelt dat geen garantie kan worden gegeven dat de in het herkomstland aangevraagde verblijfsmachtiging ook daadwerkelijk zal worden toegestaan, merkt de Raad op dat verzoeker aldus reeds vooruit loopt op de mogelijke uitkomst van de door hem in zijn herkomstland in te dienen aanvraag om tot verblijf van meer dan drie maanden in België te worden gemachtigd. De Raad merkt op dat het verzoeker, indien hij in zijn herkomstland zou worden geconfronteerd met een negatieve beslissing ten gronde, steeds vrijstaat tegen deze beslissing een beroep in te dienen bij de Raad en zich hierbij te beroepen op artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt ten slotte in ieder geval ook vast dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn gezin in zijn land van herkomst of elders te verblijven.

In de thans voorliggende omstandigheden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS